

Folketinget 15.11.2006

Spm. nr. S 758 16) Til kulturministeren af: Elsebeth Gerner Nielsen (RV): »Vil ministeren redegøre for, hvor mange penge der ifølge Kunststyrelsens prognose vil gå til egnsteatre i 2007 og 2008 med den nuværende lovgivning, og sammenligne dette beløb med det af DF og regeringen afsatte beløb i finanslovsforslaget for 2007?«

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Lad mig indlede med at gøre ministeren opmærksom på, at vi i Det Radikale Venstre er dybt forundrede over kulturministerens tilgang til politiske aftaler. Den 31. maj 2005 indgik en kreds af partier en stemmeaftale, som bl.a. indebar, at regeringens oprindelige forslag om at indføre rammestyring på egnsteaterområdet udgik, og parterne var til gengæld enige om i løbet af efteråret 2005 at drøfte, hvorledes det sikres, at beslutningen om støtte til egnsteatre sker på baggrund af teaterfaglige kvalitetsvurderinger. Sådan en drøftelse har vi haft, og vi er blevet enige om, hvordan det skulle se ud. Alligevel kan Det Radikale Venstre og en række andre partier konstatere, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti i løbet af en nat har besluttet sig for at lave rammestyring. Samtidig prøver ministeren at sælge budskabet om denne rammestyring med det udgangspunkt, at der er tale om en kvalitetsforbedring. Det er samtidig med, at alle med forstand på området, herunder Kunststyrelsen, siger, at de penge, regeringen har afsat, allerede er brugt. Jeg glæder mig til at høre ministerens forsvarstale, for sådan en er der brug for.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Der er bestemt ikke brug for nogen forsvarstale, for vi taler her om en helt unik satsning på egnsteatrene, som er historisk forstået på den måde, at vi her bruger langt, langt flere penge, end der nogen sinde før i danmarkshistorien er blevet brugt på egnsteatre. Hvis vi ser på, hvad der er af behov for penge inden for området, er det rigtigt, at vi for årene fremover kan se, at der næste år vil være brug for 11 mio. kr., og i 2008 vil der være brug for 17 mio. kr. Det ændrer imidlertid ikke ved, at regeringen med den her finanslovaftale har sikret et historisk højt niveau for egnsteatrene. Det ændrer heller ikke ved, at der bliver brugt næsten dobbelt så mange penge på egnsteatre i 2007 i forhold til det, den tidligere regering brugte i 2000. Beløbet stiger yderligere også efter 2007. Det giver mulighed for at drive 28 egnsteatre over hele landet, og at der etableres tre nye i de kommende år. Det skal i den forbindelse også pointeres, og det i denne debat er vigtigt at huske på, at der også bliver afsat flere penge til hvert enkelt teater, så både de eksisterende egnsteatre i sig selv får flere penge og der bliver flere penge til nye teatre. Man kan sige: Jo, vi er glade og stolte. Det er helt unikt, at der er skaffet så mange penge til kulturen og egnsteatrene med den her aftale, så jeg er en glad mand på baggrund af, at vi med den her aftale har skaffet så mange nye penge til teaterområdet.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Jeg er meget forundret over, at ministeren overhovedet ikke forholder sig til den aftale, som blev indgået af en bred kreds af partier for efterhånden mere end et år siden. Ikke med et eneste ord nævner ministeren i sit svar, hvad hans syn er på, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti bare i løbet af en nat aftaler, at der skal være rammestyring på området, på trods af at vi er en bred kreds af partier, der har aftalt præcis det samme. Det får mig til at spørge efter, om ministeren betragter Det Radikale Venstre og måske også andre partier som sådan en slags anstandsdame, man en gang imellem kan trække af stalden og bruge, fordi det ser pænt ud at lave brede forlig. Er det det, der er på spil - at vi så bare kan komme med, når det ser pænt ud, men at ministeren i øvrigt ikke føler sig kaldet til at overholde de aftaler, der bliver indgået?

Kl. 16.10

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Den her hule tale afslører jo, hvorfor jeg var så pæn ikke at ville kommentere det i første omgang. Spørgeren har, så vidt jeg ved, siddet relativt mange år i Folketinget, så derfor ved spørgeren ganske udmærket, at det er på et fuldstændig fejlagtigt, et forkert grundlag, der bliver spurgt. Der blev lavet en stemmeaftale i forbindelse med strukturaftalen. Der er aldrig på noget tidspunkt blevet lavet nogen aftale om, at vi ikke i fremtiden skulle have mulighed for at kunne indføre rammestyring. Aldrig nogen sinde! Det er jo det, der er forskellen. Jeg holder meget af spørgeren, og det er også derfor, jeg var så pæn ikke at ville give en pædagogisk opsang om, at der er stor forskel på en stemmeaftale og på en aftale og på en forlig. Så derfor vil jeg godt have lov til her at gentage, at den saltvandsindsprøjtning, vi kommer med til egnsteatrene, er historisk, er unik. Vi har villet gennemføre rammestyringen først og fremmest af hensyn til, at vi er sikre på, at det vil forbedre egnsteaternes mulighed for at udvikle sig. Hvis der kommer den kvalitetskontrol af egnsteatrene, som vi håber på at der gør - og det vil vi også gå i dialog med teaterverdenen om - vil man kunne sikre, at pengene bliver inden for teaterverdenen. Det ville man ikke, hvis der ikke var en rammestyring. Samtidig med at vi vil benytte lejligheden til at sikre et kvalitetsløft af egnsteatrene med de mange nye penge, vi putter ind i egnsteatrene, og som for det første går til nye teatre og for det andet går til et historisk løft af de eksisterende teatre, tror vi, at vi kan sikre egnsteatrene en ret god placering i det lokale kulturliv - også i henhold til at der er mange gode ønsker om at fremme teateraktiviteterne lokalt.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Jeg holder også meget af kulturministeren som person, men det her handler jo ikke om, hvorvidt vi kan lide hinanden. Det her handler om fremtiden for dansk teaterliv. Der bliver kulturministeren ved med at hævde, at der er tale om et vældigt løft, og det er samtidig med, at Mogens Holm-udvalget, som er kommet med forslag til den nye ordning på egnsteaterområdet, som altså ikke indebar rammestyring, og direktøren for Kunststyrelsen meget klart har gjort rede for, at de penge, som nu er blevet afsat ekstra i de kommende år, ikke gør andet, end at de lige præcis kommer det behov i møde, som vi kender på nuværende tidspunkt. Det skal så holdes op imod, at vi får større kommuner i fremtiden og der derfor er stor sandsynlighed for, at der i fremtiden er kommuner, som har lyst til at oprette egnsteatre. Det kan godt være, de får mulighed for det, men hvis de gør, betyder det lavere refusionsprocent for alle de andre. Det får mig til at spørge ministeren, om ministeren mener, at kommunerne er bedre polstret til at bære den økonomiske risiko, der i fremtiden vil være forbundet med at etablere egnsteatre, end staten er.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Nu synes jeg generelt set, man burde være lidt gladere og lidt mere positiv og lidt mere optimistisk, i betragtning af at vi aldrig nogen sinde har puttet så mange penge i egnsteatrene, som vi kommer til i de kommende år. Det er ubestrideligt. Jeg kan henholde mig til, hvad der blev brugt i faste priser i f.eks. år 2000 til egnsteatrene fra statens side. Der blev brugt 37,5 mio. kr. og i 2001 39,6 mio. kr. Vi vil fra statens side på egnsteatrene næste år bruge, hold godt fast: 66,8 mio. kr.! I 2008 vil vi bruge over 70 mio. kr. Det er jo noget af et løft, og man kan vende og dreje tallene lige så meget, man vil: Det er et kolossalt løft til egnsteatrene. Det sikrer, at der kommer tre nye egnsteatre, og at de eksisterende teatre får nogle flere penge at gøre godt med. Det synes jeg da er positivt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Nu tager jeg nogle medspørgere med ind i debatten, inden fru Elsebeth Gerner Nielsen får sit fjerde og

sidste spørgsmål. Først er det fru Jytte Andersen.

Jytte Andersen (S): Når man laver en stemmeaftale, laver man et betænkingsbidrag til lovforslaget, inden det bliver vedtaget. Jeg har fundet den betænkning frem, der lå til grund for L 50, altså den, der er rammen om vores aftale. I den udtrykker partierne glæde over de forskellige ændringer, og der står bl.a.: »Bibeholdelse af refusionsordningen på egnsteaterområdet vil kunne sikre en fortsat geografisk spredning af teatermulighederne over hele landet. Partierne hilser særlig aftalen om, at refusionsordningen kombineres med en række kvalitative krav og løbende evalueringer, velkommen.« Og så henvises der til de krav, der så skal lægges ind til evalueringer.

Kl. 16.15

Der står altså, at partierne her særlig hilser aftalen om, at refusionsordningen kombineres med en række kvalitative krav og løbende evalueringer, velkommen. De partier var regeringspartierne - det var De Konservative, det var Venstre, og det var Dansk Folkeparti. Hvordan passer det, at man i juni 2005 hilser en bevarelse af refusionsordningen velkommen, sammen med, at man allerede - ikke engang 1½ år senere - laver den aftale om?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Det har - og det er heller ikke ukendt for spørgeren - været regeringens hensigt fra dag et at ville gennemføre en rammestyring af hensyn til et kvalitetsløft af egnsteatrene. Det har været nævnt under de forhandlinger, og det har også været nævnt over for nogle af oppositionens partier i forhandlingerne op til finansloven. Det var med velbegrundet hu, at vi indgik en stemmeaftale og ikke et egentligt forlig i forbindelse med strukturaftalen. Vi forbeholdt os retten til at lave en rammestyring senere hen, og det har vi så gjort ved hjælp af et flertal i Folketinget. Sådan fungerer demokratiet og parlamentarismen jo. Hvordan vi så udmønter det senere hen, vil vi tage en drøftelse med teatermiljøet om, men der vil stadig væk være en refusionsordning. Det vil ikke være sådan, som man ellers kunne forestille sig, at man skal ind og søge om pengene på den måde. Det er som udgangspunkt min holdning, at der skal være en refusionsordning, så man får refunderet en procentandel. Hvis det så viser sig - og det må man sige at der også kan være en vis sandsynlighed for - at der er så mange penge i den her ordning, at refusionen kan komme op på over 50 pct., er det vores holdning, at vi maksimalt skal refundere 50 pct., og så skal vi bruge de tiloversblevne penge på et egentligt kvalitetsløft. Der er en reel risiko eller sandsynlighed for, at der er så mange penge i ordningen, at der kan komme for mange penge til udbetaling. Der vil vi så bruge dem på et løft inden for området.

Jytte Andersen (S): Det er ikke en ukendt sag, at regeringen gerne har villet have rammestyring på det her område, fordi det egentlig lå i det oprindelige forslag fra ministerens side. Det, som regeringspartierne med deres støtteparti og med vores velsignelse med tilfredshed noterer som grundlag for beslutningen midt i juni 2005, er, at kulturministerens forslag eksplicit bliver taget ud af lovforslaget. Vel er det en stemmeaftale, det er vi selvfølgelig meget bevidste om, men ministeren må kunne forstå, at den ånd og den holdning, der ligger bag en stemmeaftale, rækker længere ud end et år. Ministeren må kommentere, at når man i regeringspartierne og Dansk Folkepartis betænkingsbidrag siger, at man eksplicit hilser det velkommen, at refusionsordningen kombineres med kvalitative krav, virker det da meget besynderligt og sært, at man, inden man overhovedet får taget en tilbundsående diskussion om de kvalitative krav og redskaber, så ændrer på grundlaget for de kvalitative krav.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Der bliver blandet nogle ting

sammen her: Det er fuldstændig legitimt at være imod rammestyring, det er sådan set fair nok. Det er også legitimt nok, at der er et flertal i Folketinget, som vil have rammestyring, så vi kan få løftet niveauet for egnsteatrene, og som putter nogle nye penge i puljen til egnsteatrene. Det er sådan set vores mulighed for at give egnsteatrene et kvalitativt løft med nogle penge udefra. Det har hele tiden været vores overbevisning, at man skulle have en rammestyring. Det er også de drøftelser, som vi har haft her i løbet af efteråret, som har ligget til grund for det. Det var derfor, der ikke blev lavet nogen egentlig forligstekst, men en stemmeaftale partierne imellem. Hvis der var lavet et forlig, ville vi selvfølgelig stå ved det. Vi har indgået det ene brede forlig efter det andet på kulturområdet, og vi står ved dem. På trods af at nogle løber skrigende bort fra dem en gang imellem, står regeringen fast på de aftaler, der bliver lavet - et hundrede procent fast - og prøver at samle sammen på det, når andre løber fra aftalerne. Men her er det altså bare en stemmeaftale.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S): Ministeren kan italesætte det, som han vil, men der er jo ingen tvivl om, at der i hvert fald her er tale om et brud på det brede teatersamarbejde, på den brede forståelse, der har været omkring bl.a. egnsteatrenes situation. Jeg kan også henvise til, at der i ministerens eget partis og i øvrigt regeringens betænkningssbidrag står, at bibeholdelse af refusionsordningen på egnsteaterområdet vil kunne sikre en fortsat geografisk spredning. Man erkender altså selv, at det har en effekt, at man har bibeholdt refusionsordningen, som den var, dvs. uden rammestyring.

Kl. 16.20

Hvordan kan ministeren springe fra det et år efter, at den her aftale er indgået? Hvordan kan ministeren fuldstændig hive tæppet væk under det udvalg, vi har nedsat til at afdække, hvordan egnsteaterordningen skulle indrettes fremover? For deres forudsætning var jo netop - og det var derfor, vi nedsatte det udvalg - at der ikke skulle indføres rammestyring, men andre former for kvalitetsstyringssystemer for egnsteatrene. Man løber skrigende væk fra aftaler, som man selv har været med til at indgå, uanset om ministeren kalder det stemmeaftaler eller forlig. Man løber skrigende væk, og man trækker tæppet væk under det udvalg, der har siddet og arbejdet med de her ting. Jeg synes, det er meget beklageligt.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Vi bliver nødt til at holde os til sagens kendsgerninger. Mogens Holm-udvalget har ikke været nedsat med et kommissorium, som sagde, at der skulle være en rammestyring. Mogens Holm-udvalget har heller ikke været nedsat med det opdrag, at der ikke skulle være en rammestyring. Mogens Holm-udvalget har ikke været nedsat med det opdrag. Vi drøftede sagen og bad nogle eksperter, som selv arbejder med det derude, om at komme med nogle gode råd til, hvad vi kunne gøre bedre inden for egnsteatrene, og jeg har sådan set tænkt mig at følge hvert og et af de råd. Det vil jeg gå i en dialog med egnsteatrene om og se på, hvordan vi kan implementere det, og se på, hvordan forholdene er i dag. Der er tale om en fuldstændig komplet misforståelse, hvis det skulle fremgå af kommissoriet eller opdraget til Mogens Holm-udvalget, at den gældende automatiske refusionsordning skulle bevares. Den helt præcise bestilling til det udvalg var et oplæg til en ny egnsteatermodel, som inden for - hold godt fast - de eksisterende økonomiske rammer skulle sikre et højt teatermæssigt niveau, en stærk lokal forankring, en tilbagevendende teaterfaglig kvalitetsvurdering samt rum til eksperimenterende virksomhed. Så kom udvalget i foråret 2006 med en spændende rapport, som indeholdt en række gode og konstruktive anbefalinger til en ny egnsteatermodel. Jeg lagde i forbindelse med de politiske drøftelser

af rapporten ikke skjul på, at der var nogle økonomiske problemstillinger, der skulle tages politisk stilling til. For der var ikke noget som helst i den rapport, der gav sikkerhed for, at de mange gode ideer kunne gennemføres inden for den økonomiske ramme, der var til rådighed, og det var det, der var oplægget. Nu har vi gjort det fra regeringens side sammen Dansk Folkeparti, at vi har givet egnsteatrene et helt ekstraordinært økonomisk løft, som er historisk, og som er flot og godt. Det giver plads til de eksperimenter og til det kunstneriske frirum, der også skal være.

Mogens Jensen (S): Ministeren ved lige så godt som jeg, at forudsætningen for nedsættelse af Mogens Holm-udvalget var, at der var indgået en aftale om, at der ikke skulle indføres rammestyring. Derfor skulle vi finde nogle andre modeller for, hvordan vi kunne kvalitetssikre egnsteatrene. Det skulle Mogens Holm-udvalget udrede, men det var udgangspunktet, at der ikke skulle indføres rammestyring. Det vil sige, at det udvalg af sagkyndige folk, der har siddet et år og arbejdet med de her ting, altså har arbejdet på det grundlag, og nu bliver de fra regeringens side præsenteret for et fuldstændig andet scenarie, nemlig at der lægges et loft over, hvor meget der kan gives til egnsteatrene, hvilket selvfølgelig vil betyde mindre økonomi til teatrene i det her land. Må jeg bare henvise til ministerens eget rådgivende organ på det her område, Kunstrådet, der selv skriver, at det rammebeløb, som er udmeldt, kun lige nøjagtig vil kunne dække det finansieringsbehov, der er kendt pr. dags dato. Der er ikke flere penge i det her fra ministerens side. Jeg synes, det er synd for kulturministeren at skulle fremlægge et sådant forslag.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): I 2001, da Socialdemokratiet senest var ved magten, blev der, - hold godt fast - i faste priser brugt 39,6 mio. kr. til egnsteatrene. Vi bruger i 2007 66,8 mio. kr. af statens midler og i 2008 over 70 mio. kr. på egnsteatrene. Det er der da grund til at være stolt af, glad for og sidde og klappe i hænderne af i stedet for at være så negativ. Der er næsten tale om en fordobling af de penge, man bruger, i forhold til da Socialdemokratiet sidst var ved magten. Det synes jeg da er imponerende, det synes jeg er flot, og det er jeg glad for. Det er altså min opfattelse, regeringens opfattelse og et flertal i Folketingets opfattelse, at der er behov for at omlægge den automatiske refusionsordning til en rammestyret refusionsordning. Det giver plads og rum for en masse spændende teater landet over, for der har aldrig nogen sinde været så mange penge i ordningen som nu - aldrig nogen sinde. Der er mulighed for i rigt mål at lave teater fra nord til syd og fra øst til vest og med en økonomi, der aldrig nogen sinde har været der før, og som vil blive udvidet betragteligt over de kommende år. Så der er plads til mange eksperimenter, der er plads til meget teater, og vi glæder os til den dialog, der skal være om, hvordan man samtidig også sikrer et kvalitetsløft, så det ikke bare er et kvantitativt løft, men også et kvalitativt løft af egnsteatrene. Det vil vi inden for den kommende tid udmønte i et lovforslag på området, og vi vil selvfølgelig gå ind i en dialog med egnsteatermiljøet om det. Egnsteatermiljøet har en masse gode ideer, som vi vil lytte til, og som vi lader os inspirere af.

Kl. 16.25

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Så er det hovedspørgeren, fru Elsebeth Gerner Nielsen, der runder af.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Ministeren indrømmer det selv. Mogens Holm-udvalgets forudsætning var, at man skulle udarbejde et forslag inden for den nuværende økonomiske ramme. Hvad er den nuværende økonomiske ramme? Det er en automatisk refusionsordning. Det er en

refusionsordning, der indebærer, at man automatisk får 50 pct. af den støtte, der bliver givet fra kommunernes side. Hvis det ikke er at snyde Mogens Holm-udvalget og alle os andre, så ved jeg ikke hvad. Jeg forstår ikke, hvorfor ministeren ikke sørgede for at få skrevet det ind i aftalen, som vi indgik for et år siden, at han altså agtede at indføre rammestyning. Der står jo klokkeklart i den aftale, vi indgik, at nu udgik forslaget om rammestyning, og alligevel indfører regeringen det sammen med Dansk Folkeparti. Mit sidste spørgsmål, som jeg ikke fik svar på i første omgang, er: Har ministeren diskuteret det her med Kommunernes Landsforening? Det er jo en total forandring af kommunernes økonomi på teaterområdet, for det betyder, at en kommune aldrig kan være sikker på, hvor meget den vil få i refusion fra staten. Det her betyder vældig meget for kommunernes mulighed for at planlægge. Så har regeringen diskuteret det med KL?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Kommunerne bør selvfølgelig være utrolig glade for, at vi putter så mange penge ekstra ind i egnsteater for at hjælpe kommunerne med opgaven på egnsteaterområdet. Det er jo lokale teatre, der bliver skabt. Staten har skabt en fantastisk generøs ordning, hvor vi tidligere refunderede 50 pct. af udgifterne. Nu kan det være, vi måske refunderer mere, måske lidt mindre, men der har aldrig nogen sinde været så mange penge i ordningen som nu - aldrig nogen sinde. I den fremtid, vi kan se foran os, og det vil sige de næste 3-4 år, er der ikke noget som helst i sol og måne, der tyder på, at der ikke er rigeligt med penge i ordningen. Det er det, vi må forholde os til. Vi ved, der er 28 teatre, vi ved, der er 3 teatre på vej, og så dækker den her økonomi altså. Samtidig med at den dækker de nye teatre, dækker den også, at de eksisterende teatre får flere penge, end de har i dag. Så der er flere penge til de eksisterende teatre, og der er flere penge til nye teatre. Det synes jeg sådan set er ganske fornuftigt. Jeg behøver ikke belære spørgeren om, hvordan den parlamentariske proces fungerer i Folketinget. En stemmeaftale er en aftale om det, man aftaler med hensyn til strukturaftalen, og det er netop forskellen fra at lave et egentligt forlig. Hvis vi havde lavet et forlig, bandt det jo begge parter. Vi vil aldrig nogen sinde som andre partier kunne finde på at løbe skrigende bort fra de forlig, der er blevet lavet, og de forudsætninger, der er. Det ligger slet ikke til regeringen at gøre. Vi står ved ethvert ord i de forlig, vi laver. Men en stemmeaftale betyder netop, at ethvert parti har mulighed for selv at forfølge de tanker, man har på de forskellige områder, og inden for teaterområdet har vi ét formål. Det er at styrke og løfte egnsteaterkvaliteten ved at putte flere penge ind i egnsteatrene og lave nogle kvalitative udviklingsmuligheder for dem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Det sidste spørgsmål i dag er ligeledes til kulturministeren, også denne gang fra fru Elsebeth Gerner Nielsen. Værsgo for at begrunde.

Spm. nr. S 763

17) Til kulturministeren af: Elsebeth Gerner Nielsen (RV): »Vil ministeren redegøre for, hvorledes regeringen vil sikre, at der fortsat spilles teater uden for de store byer, efter at regeringen og Dansk Folkeparti reelt har stoppet for kommunernes frie adgang til etablering af egnsteatre, og efter at det turnerende teater har mistet Privat Teatrets produktioner, samtidig med at fremtiden for Det Danske Teater er uvis?«

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Regeringen har som bekendt aftalt, at der skal være loft over, hvor mange penge der skal bruges på egnsteatre, og egnsteatre ligger, som det er ministeren bekendt,

fortrinsvis i provinsen. Regeringen kan i fremtiden selv bestemme, om en kommune skal have refunderet 50 pct. eller f.eks. 10 pct. af deres udgifter til egnsteatrene. Det vil selvfølgelig få stor indflydelse på, om en kommune bestemmer sig for at oprette et egnsteater eller ej.

En kommune vil nemlig aldrig kunne vide, hvor meget den kan regne med at få fra staten. Det betyder ringere vilkår for det lokalt producerende teater, og samtidig er der jo stor usikkerhed om, hvor mange teatre der i fremtiden vil kunne komme på turné i landet. Københavns Teater har besluttet, at Det Danske Teater skal lægges ind under Folketeatret eller omvendt. Ingen ved, hvad den fusion kommer til at betyde. Det er så også set i lyset af, at ingen på Folketeatret ønsker fusionen. Hertil kommer, at Privat Teatret lukker som følge af usikkerheden om abonnementsordningens fremtid. I dag er der heldigvis indgået en aftale på det område, men altså for sent til at sikre Privat Teatret, der årligt har sendt en række forestillinger på turné i hele landet. Med andre ord: Har regeringen en reel interesse i at sørge for, at der er et teaterliv uden for de store byer og uden for København?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Vi har lavet en kolossal offensiv med hensyn til kulturaktiviteter i provinsen. Vi har lavet en provinspulje, som pumper over 80 mio. kr. ud i provinsaktiviteter de kommende 4 år.

Vi har løftet egnsteaterpuljen op på et niveau, som den aldrig nogen sinde har haft, et historisk højt niveau; vi giver i millionvis af kroner i bevillinger til landsdelsscenerne og til vores symfoniorkestre; vi giver i millionvis af kroner til vores museer, der ligger rundtomkring i det danske land. Og med den ene pulje efter den anden løfter vi også bevillingerne til museerne. Så alt i alt synes jeg, at det går ganske godt med at støtte aktiviteterne i provinsen.

Kl. 16.30

Det er en noget fantasifuld udlægning af situationen for det danske teaterliv uden for de større byer, som spørgeren her ridser op. Det svarer til det klassiske spørgsmål: Er du holdt op med at slå din kone? Sagen er jo den, at vi sammen med Dansk Folkeparti har løftet niveauet, har tilført området midler til et historisk højt niveau. Samtidig omlægges den lovbundne refusionsordning til en rammestyret refusionsordning, hvor den årlige statslige refusion af kommunernes tilskud til egnsteatrene fastsættes i de årlige finanslove. Men som man kan se af finansloven, kommer flere penge ind i ordningen. Man kan såmænd blot slå op i finansloven, så kan man se, at der over de kommende 4 år kommer flere penge ind, end der nogen sinde har været før. Da der altså fortsat vil være en refusionsordning med flere penge i ordningen, vil kommunerne fortsat have et stærkt incitament til at satse på teatre uden for de større danske byer. Vi har på en række andre kulturområder haft eksisterende rammestyrede refusionsordninger i mange år, både under den tidligere regering og under den nuværende regering, og det har fungeret ganske tilfredsstillende. Der er altså ikke på de her områder set svigtende motivation fra kommunerne. Det tror jeg heller ikke spørgeren lagde mærke til, da spørgeren tidligere var kulturminister, hvor man også havde de her refusionsordninger. Der er altså ikke tale om, at vi stopper for nogen som helst aktiviteter. Vi fremmer aktiviteterne. Vi giver flere penge end nogen sinde før. Jeg synes også, at jeg her vil sige - det ved spørgeren selvfølgelig godt, for spørgeren er med i et forlig på området - at Det Danske Teaters fremtid ikke er uvis. Det er jo op til Københavns Teaters afgørelse. Vi har i det forlig, som spørgeren selv er med i, besluttet, hvad der skal ske med Folketeatret. Mig bekendt er det også en forudsætning for opbakning til fusionsplanen, også for spørgeren, at Det Danske Teater

opretholder sit nuværende aktivitetsniveau, hvad angår turnéaktiviteterne, og det er derfor min forventning, at de danske teaterforeninger også fremover vil kunne blive tilbudt forestillinger fra Det Danske Teater på samme kvantitative niveau som hidtil. Hertil kommer turnéforestillinger fra Den Jyske Opera, hvor den her regering har puttet flere penge i det; Peter Schaufuss Balletten, som denne regering har puttet flere penge ind i; Det Kongelige Teater, hvor der ikke er lagt op til ændringer af aktivitetsniveauet. Endelig er der en lang række mindre teatre og teaterkompagnier, som turnerer rundt i landet som en del af deres virksomhed. Så der er rigeligt af forestillinger, som kommer rundt i landet, hvilket betyder, at publikum rundt omkring i landet får tilbudt kvalitetsforestillinger på et højt, flot niveau, hvilket betyder, at man får lov til at se noget spændende teater, også i provinsen. Så det er altså ikke min opfattelse, at teaterlivet uden for de større byer på nogen måde er truet, tværtimod. Med de nye bevillinger til teaterområdet, som regeringen og Dansk Folkeparti har sikret ved den indgåede finanslovaftale, vil der blive mere teater uden for de store byer, end der nogen sinde har været før. Det er ubestrideligt. Der vil være mere teater, end der nogen sinde har været før. Der er flere penge i ordningen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Jeg må lige gøre opmærksom på, at taletiden til ministeren er 2 minutter, og at han jo kan bruge nogle af de sidste dele til at svare på de øvrige spørgsmål, der helt givet kommer.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Det er interessant, at ministeren nu taler om et forlig. Jeg synes lige, ministeren belærte os alle sammen om, at det ikke er et forlig, men en aftale. Hvad mener ministeren? Er det her et forlig, eller er det en aftale?

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Det var kort, og så er det ministeren.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Med hensyn til konstruktionen for Københavns Teater er det jo en aftale, vi har lavet, som jeg går ud fra at fru Elsebeth Gerner Nielsen står bag. Fru Elsebeth Gerner Nielsen er selvfølgelig velkommen til ikke at være med, hvis hun ikke vil det længere. Men jeg fornemmer jo, at der er en klar opbakning til den konstruktion, der er i Københavns Teater, som er et stærk konstruktion, der skal løfte Københavns Teater. Hvad angår beslutninger i forhold til Folketeatret og Det Danske Teater, må det jo være de ansvarlige ledelser i de to teatre, der står bag den beslutning. Det mener jeg ikke tilkommer os som politikere at prioritere og botanisere i. Men det tilkommer os som politikere at sikre, at der stadig væk er en vedkommende og omfattende turnéaktivitet for Det Danske Teater, og det har vi tænkt os at holde fast i.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV): Det må man kalde et uldent svar. Jeg synes, det er interessant, at ministeren truer med, at vi blot kan forlade forliget eller aftalen, når det i virkeligheden er regeringen, der sammen med Dansk Folkeparti bare har indgået en aftale om at lave rammestyling på egnsteaterområdet. Det har de gjort, samtidig med at der foreligger en aftale om præcis det modsatte med en bred kreds af partier. Og så begynder ministeren at tale om, at det er os, der bryder en aftale.

Kl. 16.35

Jeg har et konkret spørgsmål. Malene Schwartz har i dag en kronik i Politiken, hvor hun efterspørger en konkret kunstfaglig begrundelse for at lægge Folketeatret og Det Danske Teater sammen. Er ministeren

i besiddelse af en sådan begrundelse, og bekymrer det ikke ministeren, at der på Folketeatret er en massiv modstand mod en fusion, en modstand, som godt kan gå hen og få betydning for Det Danske Teaters mulighed for at sende teaterforestillinger på turné? I den aftale eller i det forlig, som vi har indgået, står der intet om Det Danske Teater. Det vil sige, at der ikke er nogen af os, der er forpligtede i forhold til, hvad der skal ske med Det Danske Teater. Der håber jeg da, at det er sådan, at ministeren mener, at vi skal have en åben drøftelse af det i Folketingssalen.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Nu har det her spørgsmål jo ikke så meget at gøre med det oprindelige spørgsmål, vil jeg så sige, i forhold til egnsteatret, men lad gå. I forhold til den beslutning, der var på Arken, kan ministeren jo lade være med at svare på det, men nu vil jeg gerne svare på det. Med hensyn til Det Danske Teater og Folketeatret er der to uafhængige bestyrelser, som har ansvaret for de to teatre. For Det Danske Teaters vedkommende står det klart, at i den resultatkontrakt, vi har med Det Danske Teater, skal der være en omfattende turnévirksomhed. For Folketeatrets vedkommende har vi indgået en aftale, som overlader den kompetence til Københavns Teater. Så må de to parter - det er jo det, vi har drøftet også i forligskredsen - prøve at nå til enighed sammen. Det må vi sidde og vente på. Det synes jeg sådan set vi skal tage stille og roligt også som politikere, for det må de to parter jo prøve at se om de kan blive enige om. Det synes jeg ikke tilkommer os som politikere at blande os i. Det er derfor, der er en armslængde imellem de beslutninger, der træffes af de personer, som sidder i ledelserne for de pågældende teatre, og det politiske system. Det er ikke os politikere, der skal sige, hvordan teaterlandskabet skal se ud. Vi skal sætte nogle rammer for det, og så må vi respektere, at der er en armslængde i forhold til de beslutninger, der bliver truffet. Jeg ved ikke, hvad der foregår i beslutningerne mellem Folketeatret og Det Danske Teater, og det er ikke noget, jeg på noget tidspunkt har tænkt mig at blande mig i. Jeg har bare tænkt mig på vegne af den aftalekreds, der er, at sørge for, at de forpligtelser, Det Danske Teater har med hensyn til turnévirksomhed, bliver overholdt. Så skal Folketeatret indgå i den samlede plan, som Københavns Teater har for hele Københavns Teaters konstruktion, og der må de jo drøfte, hvordan de spiller det ud med hinanden. Så håber jeg da på, at de kan nå til enighed om at gøre enten det ene eller det andet, men det synes jeg vi som politikere skal holde os i en god armslængde af.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Så er det hr. Mogens Jensen som medspørger.

Mogens Jensen (S): Nu står ministeren og bryster sig af, at der er kommet mange teatre til, siden der sidst var en SR-regering, og det er ganske rigtigt. Ved ministeren, hvorfor det er sådan? Det er jo, fordi vi har haft en god refusionsordning, som har sikret, at der har været et incitament ude i kommunerne og blandt teatrene til at etablere teatre rundt omkring i landet. Det er den ordning, ministeren nu ødelægger fuldstændig ensidigt uden om en bred forligskreds på teaterområdet. Ministeren siger, at der kommer mange ressourcer til området og ekstra midler, men jeg står altså med en udtalelse fra ministerens eget sagkyndige udvalg, hvor der står, at det rammebeløb, der nu er udmeldt, og som ministeren her står og nævner i Folketingssalen, nøjagtig bare lige vil kunne dække det finansieringsbehov, der er kendt allerede, og at der allerede fra 2008 enten vil ske en reduktion af teatrenes tilskud, en forøgelse af de kommunale tilskud eller en nedlæggelse af flere egnsteatre. Er det ikke korrekt, at sådan udtaler ministerens eget sagkyndige organ sig?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Kendsgerningerne er sådan, at der aldrig nogen sinde har været så mange penge i egnsteatrene, som der

kommer i de kommende år, og som der er i dag; næsten dobbelt så meget, som der var i 2000 i faste priser. Det er rigtigt, at refusionsordningen klart har været medvirkende til, at vi har fået flere egnsteatre, hvilket er flot og godt. Derfor vil der også fremover være en refusionsordning, den vil blot være rammestyret. Og det vil være inden for en ramme, som er langt større, end den nogen sinde har været før. I dag er der 28 egnsteatre. Vi ved, at der er tre teatre, som er planlagt til at opstå. Det vil koste x antal kroner. Ud over det lægger vi flere penge i de eksisterende teatre, fordi kommunerne også putter flere penge i dem. Så de eksisterende teatre får flere penge i fremtiden, kan vi se, og vi kan se, at der er penge til at oprette de teatre, vi ser foran os. Så det eneste, jeg kan forholde mig til, er de papirer, jeg har set, om, at det her sikrer økonomien i hvert fald inden for den fremtid, vi kan se foran os, på det niveau, at teatrene, der er derude, som helhed får flere penge, og der bliver flere teatre. Uanset hvordan man vender og drejer det, får egnsteaterområdet flere penge at lave teater for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Så er det hr. Mogens Jensen for det sidste spørgsmål.

Kl. 16.40

Mogens Jensen (S): Jeg er glad for, at ministeren bekræfter, at det forholder sig sådan, at det økonomiske niveau, man nu har lagt sig fast på, svarer til det behov, man kan se, dvs. til de teatre, vi kender. Dermed er der jo ikke ekstra midler til de nye teatre, der måtte komme. Jeg synes, at vi skal kalde en spade for en spade, og der er jo en grund til, at ministeren vil have rammestyrt. Det er, fordi der nu lægges et loft over, hvor mange teatre der kan få støtte, eller i hvert fald hvor meget der kan udbetales i støtte. Kan ministeren ikke bekræfte, at det forholder sig sådan, at hvis der ud over de teatre, der nu er - der er 30-32 stykker - kommer ekstra teatre til, så skal de finansieres ved, at der enten er nogle teatre, der skal hives ud af den eksisterende ordning, eller ved at teatrene får skåret i deres tilskud generelt set? Er det ikke rigtig, at det er sådan, rammestyrt kommer til at virke, hvis der kommer flere teatre til end dem, der nu er lagt penge af til på finansloven?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen): Der er også en tredje mulighed, nemlig at man putter flere penge i rammen. Derfor er intet som helst afgjort. Det, vi kan se foran os, er, at der er penge til tre nye teatre finansieret krone til krone. Vi kan se foran os, at der er flere penge til de eksisterende teatre, end der er i dag, bare fra i dag til efter årsskiftet og til om 14-15 måneder er der fra statens side flere penge også til de eksisterende teatre. Det er det, vi ved. Det ved vi også der vil være i 2009, og det ved vi også der vil være i 2010. Hvad der så sker ud i den fremtid, som ligger efter det, vi ved nu, er altså relativt svært at spå om og gætte på. Hvis man skulle komme i den situation, at der kom mange nye teatre, må man jo se på økonomien til den tid. Nu ved vi i hvert fald, at vi har givet en gigantisk saltvandsindsprøjtning til egnsteaterområdet, så der aldrig nogen sinde har været så mange penge, som der er nu. Der er plads til nye teatre, og der er plads til at give flere penge til de eksisterende teatre. Det synes jeg alt i alt er relativt godt, i forhold til at en stor del af de penge er skaffet uden for kulturens område. Så det er nye penge til kulturen, der også er skaffet her. Vi burde da være enige om, at det er godt og glædeligt for kulturen, at Dansk Folkeparti og regeringen har skaffet det med den her aftale.

Hermed sluttede spørgsmålet.